

OŚLĄTKO (2) *sb n*

Oba o jasne.

sg [N oślątko.] ◊ A oślątko (1). ◊ L oślątku (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde także XVII w.

Dem. od „ośle” ‘źrebię osła’ (2) : Oto krol twoy Ieruzálem vbogi przyśzedł siedząc ná Oślątku Oślice [ecce Rex tuus veniet tibi ... pauper et ascendens ... super pullum filium asinae Vulg Zach 9/9]. BielKron 93v, 18v; [Primogenitum asini mutabis ove {za} pyrwe ośląthko/ owce othmÿenyśz/ daśz TomZbrudzBrul Ex 13/13; Primogenitum asini ośląthko ktore íze naprzod vrodzi TomZbrudzBrul Ex 34/20; {(Super pullum filium Asine, y/ na ośzłątkv zrzebie they/ ofzlice)} Glosy II nr 76/4, nr 76/5; Ofiel/ Asinus. ofielek/ et oślię et oślątko/ asellus, pullus. Volck Ppp3].

[Szereg: »oślica i oślątko«: Bądź wefoła Córko Ieruzolimśka: oto Król twóy przyydzie k tobie íprawiedliwy/ á zbáwiciél ten vbogi/ y cíchy/ wśiadłzy ná Oślicę y ná oślątko/ źrzebie téy oślice/ rć. BiałPos 9 (Linde).]

BK